

ISBN 9789047635673 / NUR 277

Eerste druk, 2026
Uitgeverij Rubinstein
Prinseneiland 43, 1013 LL Amsterdam

Copyright © 2026 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.
Oorspronkelijke titel: Winnie the Pooh, Wonders of the Hundred-Acre Wood Treasury
Winnie de Poeh is gebaseerd op de "Winnie the Pooh" werken van A. A. Milne en E. H. Shepard.

Verhalen: Thea Feldman, Catherine Hapka en Nancy Parent
Tekeningen: Disney Storybook Art Team
Ontwerp: Gegham Vardanyan
Illustratie manager: Olga Mosqueda
Vormgeving NL: Emma de Beer - Rubinstein
Vertaling: Florian Duijsens

Vermenigvuldiging van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie. Alle rechten voorbehouden.

www.rubinstein.nl

Disney
Winnie
de Poeh

Wonderlijke avonturen uit het Honderd Bunderbos

Verhalen door Thea Feldman, Catherine Hapka en Nancy Parent

Tekeningen door Disney Storybook Art Team

Inhoud

Welkom in de wereld van Winnie de Poeh 8

DE NATUUR 11

Een wintermysterie 12

Lessen uit de voorraadkast 18

De lente is aangebroken 24

's Ochtends de zon, 's nachts de maan 34

VRIENDSCHAP 53

De liefste vrienden 54

Stuiter mee 60

Roe's dagje uit 70

LIEF ZIJN 83

Wie boeit het? Poeh boeit het! 84

Wat goede vrienden doen 96

Lieve daden 108

HET WEER 119

De eerste wintersneeuw 120

Vreemde veranderingen. 130

Een regenachtig klusje 136

Hondsdagen 140

IN HET BOS 149

Oogsttijd 150

Vallende sterren 156

Als een vriend zich niet lekker voelt. 168

Verstoppertje 176

AVONTUREN 185

Dappere Knorretje 186

Een honingspel 196

Volg die takjes!. 204

DE NATUUR

Een wintermysterie

Wat een mooie koude dag voor een stevige wandeling,' zei Poeh bij zichzelf en bewonderde de manier waarop zijn woorden – poef! – een klein wolkje maakten in de ijzige lucht.

Hij dwaalde een tijdje door het Bos. Aanvankelijk liet hij zijn benen kiezen welke kant hij op ging, zonder dat zijn verstand zich ermee bemoeide, maar na een tijdje nam zijn maag het over. En zo, misschien niet geheel onverwacht, stond Poeh plotseling voor de honingboom, die oude vertrouwde plek waar datzelfde hongerige maagje hem al zo vaak naartoe had geleid.

Maar vandaag was er iets anders.

Poeh keek naar boven. Poeh keek naar beneden. Poeh keek om zich heen. Hij keek achter de boom. Toen zag hij het pas... 'Waar zijn de bijen?' vroeg hij zich af. Want normaal hing er altijd een grote wolk bijen om de boom – en om Poeh als hij naar boven klom voor één of twee (of meer) hapjes honing.

Poeh probeerde erachter te komen waarom er nu geen bijen waren waar normaal wel bijen waren. Voor een beer met maar een heel klein beetje verstand was denken niet zo gemakkelijk, hoewel hij er achter kwam dat het hielp als hij om de honingboom heen bleef lopen en zo met zijn verstand én zijn voeten dacht.

Maar uiteindelijk werd hij afgeleid door een reeks voetafdrukken in de sneeuw aan de voet van de boom.

'Hé!' zei Poeh. 'Zouden de bijen die hebben achtergelaten toen ze vertrokken?'

Dat klopte misschien niet helemaal, dacht hij. Maar zijn hoofd was moe van al dat denken, terwijl zijn voeten nog steeds energie genoeg hadden om de afdrukken te volgen.

Het spoor leidde weg van de honingboom. Poeh volgde het heen en weer tussen allerlei bomen, en tenslotte een heel andere boom in. Toen klonk er plotseling luid geritsel en gescharrel boven zijn hoofd.

'Oh, hallo, eekhoorntje,' zei Poeh, want dat was wat dat geluid maakte. 'Neem me niet kwalijk, ik dacht dat je een zwerm bijen was.'

Poeh realiseerde zich dat hij al die tijd de pootjesafdrukken van een eekhoorn had gevolgd.

Terwijl Poeh terugliep naar de honingboom, zag hij nog een spoor in de sneeuw. Opnieuw volgde hij het door het Bos.

Helaas ontdekte hij dat hij weer iets had gevolgd dat geen bij was. In dit geval geen bijen, maar een vlotte vos!

Nu zag Poeh nóg een spoor in de sneeuw, dus volgde hij het. Toen hij opkeek, merkte hij dat hij achter een hertje aanliep.

‘Verdraaid,’ zei Poeh terwijl het hert wegsprong. ‘Waar zijn die bijen gebleven? Het lijkt wel alsof ik elk dier in het Bos heb gevonden behalve hen!’

Poeh had bijna besloten zijn zoektocht af te breken en naar het huis van Konijn te gaan voor wat honing, toen hij een ander spoor tegenkwam. Hij volgde de sporen van hier naar daar en op en neer, tot ze uiteindelijk precies een stap achter Janneman Robinsons sneeuwlaarzen eindigden.

‘Hallo, Poeh-Bear,’ zei Janneman Robinson. ‘Jou zocht ik net!’

‘Echt waar? Wat een toeval!’ zei Poeh. ‘Ik was op zoek naar de bijen. Ze zijn niet op hun gebruikelijke plek, zoemend om mijn hoofd bij de honingboom.’

Janneman Robinson schudde zijn hoofd. 'Natuurlijk zijn ze dat niet, Beertje! Het is winter, en dat betekent dat het voor honingbijen te koud is om rond te vliegen. Ze liggen allemaal lekker dicht tegen elkaar in hun bijenkorf om warm te blijven tot de lente.'

'Oh ja?' Dat luchtte Poeh ontzettend op. 'Dan leen ik misschien een hapje, vinden ze vast niet erg.'

'Ik ben bang dat ze dat wél erg zouden vinden,' zei Janneman Robinson. 'De bijen hebben die honing nodig. Het is het enige wat ze te eten hebben tot de winter voorbij is en ze weer meer kunnen gaan maken.'

'Wat vervelend,' zei Poeh, terwijl hij over zijn behoorlijk teleurgestelde buikje wreef.

'Ik wed dat je niet hebt gemerkt dat de bijen niet de enige beestjes zijn die verdwenen zijn,' zei Janneman Robinson.

'Nee, inderdaad,' gaf Poeh toe. 'Ik zag wel een eekhoortje in een boom. En ik liep een tijdje achter een vos aan en toen een hert. Allemaal verdwenen ze weer, maar niet voordat ze waren verschenen – als je begrijpt wat ik bedoel.' (Hij hoopte dat Janneman Robinson dat kon volgen, omdat hij zelf niet helemaal zeker was dat hij precies wist wat hij bedoelde, nu hij erover nadacht.)

Janneman Robinson glimlachte. 'Ja, sommige beestjes blijven de hele winter buiten. Maar anderen gedragen zich meer zoals de bijen. Egels blijven bijvoorbeeld tijdens het koudste weer lekker in hun holletjes. Schildpadden en kikkers graven zich diep in in de modder. En sommige dieren, zoals vleermuizen, slapen zo diep dat het bijna

onmogelijk is om ze wakker te maken. Dat heet een winterslaap of ook wel hibernatie.'

Poeh geeuwde. 'Nu je het zegt, Janneman Robinson, ik heb vandaag behoorlijk veel gelopen, en ook veel te veel nagedacht. Dus zo'n hiber-natie klinkt als een ontzettend goed idee.'

Janneman Robinsons lach maakte een wolkje – *haha!* – in de ijzige lucht. 'Malle oude beer!'

